ISABELLE LAFLÈCHE

J'adore NEW YORK

ROMÁN O HAUTE COUTURE A ROHOVÉ KANCELÁŘI

MLADÁ FRONTA

Isabelle Laflèche

J´ADORE NEW YORK

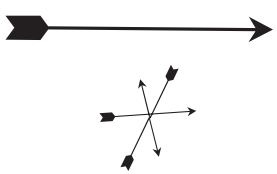

Román o haute couture a rohové kanceláři

MLADÁ FRONTA

Z angličtiny přeložila Jana Mandelíková

J´ADORE NEW YORK
Copyright © 2010 by Isabelle Laflèche. All rights reserved
Published by arrangement with HarperCollins*PublishersLtd*,
Toronto, Canada.
Translation © Jana Mandelíková, 2013

Mým rodičům a Patriceovi.

Ženin parfém o ní řekne víc než její rukopis.
— Christian Dior —

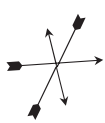

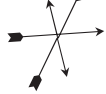

Edwards & White *patří se svými pětačtyřiceti pobočkami v Asii, Austrálii, Evropě i v Severní a Jižní Americe mezi přední světové advokátní firmy.*

V naší kanceláři v New Yorku je zaměstnáno více než pět set právníků a je to nejdynamičtější pobočka, která představuje základní kámen naší mezinárodní sítě.

Hledáme nadané a ambiciózní spolupracovníky z mezinárodních poboček, kteří by rozšířili řady našeho stále se rozrůstajícího newyorského týmu. Nové pozice nabízejí příležitost spolupracovat na špičkových transakcích s předními světovými společnostmi, finančními institucemi a státními úřady. Newyorská kancelář se vyznačuje kolegiálním a partnerským, nikoliv partnery ovládaným, pracovním prostředím, které nabízí vynikající předpoklady pro další kariérní růst. Získáte vysoce konkurenceschopné platové ohodnocení, včetně velkorysého příspěvku na přestěhování.

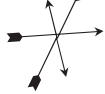

1. kapitola

„Massachusetts! Kde jsou ty zatracený papíry pro Massachusetts?“ Vysoký muž se drží oběma rukama za kšandy, měří vstupní halu dlouhými kroky a každý krok podtrhává jménem státu. „New Hampshire!“ Zastaví se před zasedací místností, kde právníci zuřivě cpou stohy papírů do obálek. „Maine! Už jsme sakra hotoví s Maine?“ Pokračuje dál, otře si čelo kapesníkem a strčí hlavu do další zasedačky, kde to vypadá, že jiní právníci každou chvílí vypustí duši.

Zatímco čekám na vedoucí kanceláře, potajmu nahlédnu do zasedací místnosti a sleduju ten chaos. Šest mladých právníků sedí kolem velkého mahagonového stolu, na kterém se povalují polystyrenové kelímky. Muži mají vyhrnuté rukávy u košil a povolené kravaty a ženy si sundaly sáčka. Vypadají, jako by celé týdny nespali.

Muž v kšandách se hrozivě tyčí ve dveřích. „Proboha živýho, kde jsou do prdele ty složky pro Severní Karolínu?“

Právníci se mohou přetrhnout, aby pod jeho pronikavým pohledem naplnili obálky.

„Co se děje?“ zeptám se světlovlasého muže, sedícího u dveří, když se pan Kšanda přesune k další skupině obětí.

„Velké vyšetřování. Vyplňujeme žádosti pro úřady ve všech padesáti státech. Jednomu z našich největších klientů hrozí vězení.“

„Kdo je ten muž s kšandami?“

„Harry Traum, vedoucí oddělení soudních sporů. Specializuje se na obhajobu hospodářské kriminality.“

„Aha."

„Bývalý armádní generál a člověk, kterému se dá jen těžko zavděčit," dodá potichu. „Mimochodem, já jsem Alfred. A vy jste kdo?"

„Catherine. Právě jsem přestoupila z pařížské kanceláře."

„To je skvělé. Vítejte na palubě," řekne směrem k mému hrudníku.

„Díky." Uleví se mi, že jsem se rozhodla přestoupit do korporátního oddělení, a zamířím zpátky k recepci, kde už na mě čeká žena ve středním věku s dokonalým účesem z ohnivě rudých vlasů a s nehty stejné barvy. V rukou drží krabičku s vizitkami.

„Vy musíte být Catherine. Vítejte v New Yorku. Jsem Mimi, vedoucí kanceláře. Budete mít támhletu kancelář v rohu," pokyne tím směrem a zlaté náramky se jí zalesknou na ruce.

„Rohová kancelář?"

„Je to jen dočasně, zlatíčko." Poklepe mě po rameni. „Dokud se tam nenastěhuje nový partner, a pak budete mít po kanceláři. Nikdo nedostane rohovou kancelář dřív jak po deseti letech u firmy. Ale nebojte se, časem se dostane i na vás," dodá spiklenecky.

Nakopala bych si, že jsem se zatvářila tak překvapeně. Ve velkých právnických firmách představuje rohová kancelář ten největší symbol úspěchu – je to ona příslovečná mrkev, kterou se jako mezkovi mává před nosem těm nejambicióznějším právníkům, kteří věří, že léta potu a slz stojí za rohový výhled. Ve skutečnosti nepředstavuje nic víc než jen větší prostor pro další účtované hodiny. Je to absurdní? *Ano.* Chci to? *Rozhodně ano.*

Kráčíme vedle sebe a kromě dunícího hlasu Harryho Trauma v pozadí je na chodbách ticho jako v hrobě. Minimalistické zařízení, mramorové podlahy a moderní umění propůjčují prostorům studenou, neosobní atmosféru.

„Cokoliv budete potřebovat, je vaše," informuje mě Mimi,

zatímco mě vede dál. „V každoroční anketě o nejlepší pracovní prostředí na law.com jsme se umístili na prvním místě," chlubí se tónem rozhlasového moderátora. „Každé ráno máme velkou snídani, máme nonstop k dispozici auto hrazené firmou, všichni právníci létají první třídou."

Letmo na mě pohlédne, aby se přesvědčila, že to na mě udělalo dojem.

S úsměvem přikývnu, podobné výhody jsem si užívala i v Paříži.

„Málem bych zapomněla, že jsme v poslední době na seznam firemních výhod zařadili další položky, včetně asistenčních služeb a pojištění domácích zvířat."

Pojištění domácích zvířat? Který právník z téhle firmy má čas na to, aby se staral o domácí zvíře? Není to podobné jako nabízet péči o děti skupině mnichů?

„A nedávno jsme zavedli nový Program pro přátelství, v rámci kterého motivujeme partnery a nadřízené, aby ostatní zaměstnance zdravili, děkovali jim a přáli dobrou noc. Není to milé?" zvolá a v očích jí probleskne vzrušení, jako by taková gesta byla opravdu mimořádná.

Očividně se zde budu muset přizpůsobit novým společenským pravidlům.

„Tak, tady je vaše kancelář. Dejte mi vědět, kdybyste cokoliv potřebovala. Mimochodem, hrozně se mi líbí váš francouzský přízvuk – je rozkošný." Vřele mi potřese rukou.

Sotva si odložím kabelku, někdo klepe na dveře.

„Drahá Catherine, vítej v New Yorku!" Vzhlédnu a ve dveřích spatřím mimořádně atraktivního muže indického původu, oblečeného v černém obleku střihu slim fit. Má zářivě zlatavou pokožku, vysokou a štíhlou postavu a mluví se smyslným anglickým přízvukem. Okamžitě poznávám Rikaše; několikrát jsme spolu mluvili, když jsem pro newyorskou kancelář pracovala na jednom případu. Vzhledem k jeho slabosti pro francouzskou

luxusní módu jsme se po telefonu okamžitě sblížili, a tak jsem byla štěstím bez sebe, když jsem zjistila, že mi bude v New Yorku dělat asistenta.

„Rikaši! Nemůžu uvěřit, že spolu budeme pracovat! Ještě jsem nikdy neměla za asistenta muže, a k tomu s lepší pletí než já."

„Já vím, není to skvělé? Nemůžu se dočkat, až tě vezmu do města. Nacházíš se teď v mém nákupním teritoriu."

„Taky se nemůžu dočkat. Máš tak vytříbený vkus."

„V tom s tebou nemůžu než souhlasit."

„Vzpomínáš si na ten kufřík z limitované edice od Goyarda, který jsem ti před pár lety vyzvedávala, když ho uvedli na trh? Pořád ti ho závidím."

„Ten starý krám? Můžeš ho mít, drahoušku, už je tak passé. Od teď platí – co je moje, je i tvoje, kromě mužů, samozřejmě."

„Díky, to si zapamatuju. Jak to vypadá s tvým dokumentárním filmem?"

„S kterým? Pracuju teď na několika zároveň." Úplně se rozzáří, očividně je nadšený, že si to pamatuju. Já jsem také nadšená – abych tady přežila, potřebuju ho mít na své straně.

„S tím o dětské práci v Indii."

„Doufám, že ho vyberou na festival nezávislého filmu v Bombaji."

„S tvým talentem určitě ano."

„Držím si palce. A jinak, kdybys cokoliv potřebovala, a myslím vážně cokoliv, dej mi vědět. Vždycky rád pomůžu. Tak zatím." Otočí se na patě a elegantně odkráčí zpátky k recepci.

Vzrušení z toho, že jsem tady, rozechvívá každičký kousíček mého těla. Čekala jsem na správnou příležitost pro žádost o transfer do New Yorku a ta konečně přišla. Ze třiceti žadatelů ze všech mezinárodních poboček vybrali pouze tři, a z nich mě jedinou do korporátního oddělení. Rozhodně nehodlám zklamat.

Do kanceláře vstoupí atraktivní čtyřicátnice, ze které

vyzařuje moc. Má bujnou kštici kaštanových vlasů, která jí spadá na ramena, a na sobě má nádherný fuchsiový kostým z vlněného buklé. Dokonalý střih sáčka kopíruje štíhlou siluetu a lem sukně má o dobrých pětadvacet centimetrů výš než já. Na nohou má černé lakované lodičky od Christiana Louboutina se sedmicentimetrovými zlatými podpatky, nad kterými jsem slintala v Paříži, když jsem před odjezdem obhlížela výlohy.

„Dobrý den, Catherine," řekne a přejede mě pohledem od hlavy k patě. Přikráčí ke stolu a potřese mi rukou s takovou vervou, že mi málem zlomí malíček. „Vítejte na palubě. Jmenuji se Bonnie Clarková. Jsem partnerkou společnosti a mám na starosti fúze a akvizice. Dělám tady většinu *opravdové* právnické práce. Takže vy jste pracovala v naší pařížské kanceláři?"

„Ano," odpovídám a malíček mi stále pulzuje.

„Co jste tam dělala?"

„Celou škálu různých věcí: cenné papíry, korporátní –"

„Doufám, že máte nějaké zkušenosti se záležitostmi týkajícími se fúzí a akvizic," přeruší mě. „Potřebuji vás okamžitě na jeden případ."

„Ano, samozřejmě."

„Dobře, hned vás zasvětím."

Vypochoduje z kanceláře, aniž by se rozloučila. Ve vzduchu po ní zůstane silná vůně Joy de Patou.

„Jak rychle se dokážete dostat na letiště?"

„Kam mám jet?"

„Žádné otázky, Catherine, tady se ptám já," zařve Bonnie ani ne o dvě minuty později do interkomu. „Potřebuji, abyste provedla hloubkovou prověrku u jednoho podniku."

„To není problém. Akorát se zastavím doma, abych si zabalila, a pak zamířím přímo na letiště."

„Na to není čas," skočí mi netrpělivě do řeči. „Dole čeká limuzína."

Pohlédnu na svůj šedý tvídový kostým od Tary Jarmon a černé lakované lodičky od Rogera Viviera a dojde mi, že tohle budu mít na sobě příštích osmačtyřicet hodin. No dobře, zvládla jsem to už dříve, zvládnu to znovu.

Zavěsí, aniž by mě zasvětila do dalších podrobností.

„A MIMOCHODEM, JE TO MŮJ NEJVĚTŠÍ KLIENT, TAK TO NEZVOREJTE, JASNÝ?" udeří mě ještě jednou její hlas z interkomu.

Rikaš vstoupí chvatně do kanceláře s cestovním itinerářem, s BlackBerry a zoufalým výrazem.

„Jedeš do Booneville, drahoušku. Nutron je největší producent oceli v zemi a je to jeden z nejvýznamnějších firemních klientů. Chtějí získat společnost jménem Red River Steel Mills. Tady jsou podrobnosti." Na stůl nechá dopadnout tlustý černý šanon.

Mé prsty rychle prochází záložkami a cítím, jak mě ta výzva nabíjí. Vždycky mě zaplaví adrenalin, když pracuju na nějaké významné akvizici, a tohle vypadá jako obchod, do kterého se můžu pořádně zakousnout. Neplánovala jsem si sice, že svůj první den v New Yorku strávím zrovna takhle, ale je to bezvadná příležitost, jak prokázat své schopnosti.

„Zlato, musíš zrychlit, takhle zmeškáš let. Máš necelé dvě hodiny a je špička. Už BĚŽ!" zavelí, strká mě ven z kanceláře a podává mi černou plátěnou toaletní taštičku.

„Tohle je firemní souprava pro cesty na poslední chvíli."

Nahlédnu dovnitř: je tam cestovní balení deodorantu a krému Kiehl's, přírodní zubní pasta a ústní voda značky Tom's of Maine, sprchový gel a šampón Bulgari a Grapefruit Cologne od Jo Malone.

„Nemám s sebou žádné čisté prádlo."

Děsí mě, že bych si měla kupovat prádlo v místě, které se jmenuje Booneville; spodní prádlo si nikdy nekupuju v obchodě, kde můžete koupit zároveň i osvěžovač do záchodové mísy, psí žrádlo nebo tuňáka v konzervě.

„Tak si žádné neber. Budeš nejpopulárnější žena ve městě,"

křikne Rikaš, když se za mnou zavírají dveře výtahu.

Spěchám dolů na 42. ulici, ale žádnou volnou limuzínu nevidím, tak se rozhodnu, že si vezmu taxíka. Nastupuju do prvního vozu, který se objeví, a z druhé strany přistoupí nějaká žena.

Obě si sedáme a zíráme na sebe.

„Co si, do prdele, myslíš? Vypadni z mýho taxíku!" zaječí mi výhružně do tváře ze vzdálenosti asi pěti centimetrů.

Taková úroveň! Pobouřeně si otřu její sliny z tváře a rychle vystoupím zpátky na chodník.

Přímo přede mnou zastaví černý sedan Lincoln. Řidič pokývne, vystoupí, aby mě pozdravil, ale neřekne ani slovo, rychle otevře dveře a já nasednu. V rádiu hraje vážná hudba a není tu ani stopy po předchozím pasažérovi. Pro tuto chvíli si úlevou oddychnu a pak se zanořím do šanonu, který držím na klíně.

Zrovna si všimnu nápisu, že vjíždíme do Hollandova tunelu, když auto náhle se skřípěním zastaví.

„Promiňte, madam. Myslím, že máme prázdnou pneumatiku."

„Cože? To myslíte vážně?" Zmocní se mě panika. Nervózně pohlédnu na hodinky a pohrávám si s myšlenkou, že to nejspíš nestihnu. Srdce mi divoce buší, několikrát se zhluboka nadechnu, abych se uklidnila. *Tak to nezvorejte*, přehrávám si v duchu Bonniina slova. Neumím si představit její dramatickou reakci, kdybych jí řekla, že jsem zmeškala jediný dnešní let do Boonevillu. Přestože si pořád opakuju *Buď v klidu, buď v klidu*, cítím, jak mi pot prosakuje jedinou blůzou, kterou budu muset mít v dohledné budoucnosti na sobě.

„Ano, madam, opravdu vážně."

Otevře dveře a opatrně našlapuje po obrubníku, aby obhlédl situaci.

„Je úplně prázdná. Je mi to líto, slečno. Třeba se dostanete na další let?"

„Tam, kam jedu, už nic dalšího neletí."

Popadnu nacpanou aktovku a tašku s laptopem a na sedmicentimetrových podpatcích spěchám proti proudu aut.

„Zbláznila jste se? Zabijou vás!“

Radši umřu pod koly auta než ponížením.

Zvednu ruku a zastavím taxíka ve čtvrtém pruhu. Taxikář zamává, a když se snaží prodrat k místu, kde stojím, jen těsně se vyhne srážce s dalšími sedmi auty, čímž spustí kakofonii klaksonů, a řidič limuzíny si musí zacpat uši oběma rukama.

„Na letiště Newark. Prosím, rychle, mám *velké* zpoždění.“

„Není problém, zlato, držte se.“

Taxikář dupne na plyn a já se chytím madla vedle okna. Agresivně se proplétá hustým provozem a předjíždí pravým pruhem, čímž vyvolává další troubení. Zavřu oči a pokouším se ovládnout úzkost. Stojí za to zemřít kvůli letu do Boonevillu? Teď to totiž vypadá, že se to klidně může každým okamžikem stát. Přemáhá mě směsice paniky a nevolnosti a otevřu okénko, abych se mohla trochu nadechnout. Zakrývám si ústa, abych udržela žaludek v klidu.

S bušícím srdcem dorážím k odbavovací přepážce s třiceti minutami do odletu. Obsluha mi sdělí, že přepážka už je zavřená.

„Neznáte snad přepravní podmínky? Máte tu být alespoň dvě hodiny předem.“

„Moc dobře to vím, ale moje auto mělo na dálnici problém s pneumatikou a já tenhle let *musím* stihnout. Prosím.“

„Je mi líto, ale dostaneme vás na příští let, což je zítra.“

Pět minut strávím úpěnlivým naléháním, žadoněním a předstíráním (což skoro nebylo nutné) nervového zhroucení. V žádném případě nejsem agresivní, ale během těch tří set dlouhých vteřin jsem si zcela zřetelně dokázala představit samu sebe, jak úřednici třísknu svou dvoutunovou aktovkou a ječím: „Uvidíme, kdo koho kam dostane!“

Připadá mi to jako celá věčnost, ale po pětiminutovém divadýlku mi nakonec přece jen předává palubní lístek.

Sprintem dobíhám k bezpečnostní kontrole a první pracovník, na kterého narazím, mi zabavuje novou lahvičku parfému J'adore od Diora, dárek od matky, který mi dala před odjezdem z Paříže. Pokud jde o parfumerii, mívám sice tendenci trochu to s vůní přehánět, ale ještě nikdy jsem neslyšela, že by kdy někdo někoho zadávil voňavkou. Soptím, ale předám mu ji.

Druhý pracovník ostrahy mě podezřívavě a nevraživě sjede pohledem, když zahlédne můj francouzský pas. Ignoruju ho a pokládám na pás laptop, zatímco se snažím v jedné ruce udržet aktovku a v druhé všechny nepostradatelné přístroje. Musím vypadat naprosto zoufale.

Stále zápasím s aktovkou, když mi zazvoní BlackBerry.

„Catherine, kde jste?"

„Zdravím, Bonnie, zrovna procházím bezpečnostní kontrolou. Můžu vám zavolat zpátky?"

„Ne, nemůžete. Mám klienta na druhé lince a musím se ujistit, že jde všechno podle plánu."

Ostraha mi věnuje velice ošklivý pohled. „Musíte mi dát svůj telefon, slečno."

„Bonnie, vážně musím běžet."

„Řekněte tomu pitomýmu policajtovi, že tohle je mnohem důležitější."

Zhluboka se nadechnu, abych spolkla odpověď, která by mohla značně ovlivnit mou budoucí kariéru.

„Všechno zatím probíhá *velmi* hladce a ano, všechno *jde* podle plánu."

„Tak jen tak dál."

Předám telefon úředníkovi, který si podrážděně povzdechne, obrátí oči v sloup a hodí ho do plastové přepravky.

Když letadlo vzlétne, rychle se vrátím ke studiu dokumentů v šanonu. Provádění hloubkové prověrky je proces, během něhož poskytují právníci jedné strany právníkům druhé strany tak ohromné množství informací a dokumentů, že ani oni, ani

jejich klienti nemají nejmenší tušení o tom, do jaké šlamastyky se dostávají. Prakticky to znamená, že strávíte několik dní studováním právních listin v zaprášeném archivu v průmyslové zóně mimo civilizaci, bez oken, bez vzduchu a zjevně i bez čistého prádla. Během posledních šesti let jsem si vypracovala až nadpřirozenou schopnost projít gigantické množství dokumentů v rekordním čase a shrnout jejich obsah do pár řádek. Tento úkol se nijak neliší od jiných prověrek, které jsem dělala v Paříži, a doufám, že na něm Bonnie předvedu, co umím.

Prolétnu rychle několik stránek, když mě vyruší žena, která se o mě otře a na sobě má – *Quelle horreur!* – jasně korálově červenou teplákovou soupravu z materiálu, který připomíná ručník, a k tomu bílé tenisky. A co je ještě horší, tepláky jsou aspoň o dvě čísla menší a ukazují tak v celé kráse celulitidu na stehnech. Proč to některé Američanky samy sobě dělají? Zoufale toužím podat jí lahvičku zeštíhlujícího gelu Elancyl, který by pomohl vyřešit obtíže s podkožní cirkulací. Bohužel mám k dispozici jen firemní cestovní taštičku a v ní žádný krém proti celulitidě není. Až se vrátím, musím Rikašovi poradit, aby doplnil zásoby opravdu *důležitých* toaletních potřeb.

Odtrhnu se od velurového přízraku a pokračuju ve čtení. Mám už jen tři hodiny na to, abych prošla celý dvanáct centimetrů tlustý šanon. Nasadím si sluchátka iPodu, abych trochu odblokovala hluk, a soustředím se na obsah: výroční zpráva Red River, poslední veřejné výkazy a také dotazník k prověrce. Ten má patnáct stránek a je v něm seznam všech dokumentů, které musím v archivu získat. Okraje se rychle zaplňují poznámkami a třídím je podle důležitosti.

Vyhlédnu ven z okénka za mizejícím panoramatem Manhattanu a představím si obyvatele těch luxusních mrakodrapů: úspěšné podnikatele a profesionály, kteří nejspíš museli často pracovat dlouho do noci, aby si to mohli dovolit. Představa, že jsem zavřená v malé, zatuchlé místnosti s krabicemi

plnými dokumentů a třináct hodin denně na ně lepím barevné lístečky, není zrovna lákavá, ale hlavu vzhůru. Třeba jednoho dne, až se stanu partnerem, budu v nějakém takovém mrakodrapu bydlet. Při tom pomyšlení se zatetelím vzrušením.

Na letišti na mě čeká Cadillac Escalade. Ještě nikdy jsem neseděla v tak velkém autě – na mou duši, dalo by se v něm i bydlet. Vedle něj stojí drobná žena v šedých kalhotách a twinsetu výrazně růžové barvy, která drží v ruce kartu s mým tučně vytištěným jménem. Je velmi blond, vlasy má vyčesané velmi vysoko a její nehty jsou velmi růžovofialové.

„Catherine, jste to vy?" volá na mě vesele protáhlým jižanským přízvukem.

Přikývnu. Vrhá se na mě.

„Táák rádá vás vidím, drahoušku! Jmenuji se Jacqueline. Jsem sekretářka právního zástupce."

„Velice ráda vás poznávám, jsem ráda, že jsem tady."

Pokusím se ve své úzké pouzdrové sukni a na vysokých podpatcích vyšplhat do vozu. Jacqueline mě zezadu jemně postrčí, abych se na zadní sedadlo vůbec dostala. Řidič manévruje s řadicí pákou v jedné ruce a hrnkem kávy o velikosti kýble v druhé. Když najedeme na dálnici, řídí loktem, zatímco usrkuje z obřího hrnku a jede rychle jako blázen. Pokouším se alespoň letmo zahlédnout jižanskou krajinu, ale zběsilá jízda se mnou hází ze strany na stranu. Auto páchne po cigaretách a po dvouhodinové cestě v příšerném horku mi je na zvracení, což podporuje ještě Jacquelinin levný parfém a neustálé švitoření.

V sídle Red River mě Jacqueline provede ostrahou, abych dostala vstupní kartičku, což je dost bolestivý proces, který si žádá i mou fotografii. Nemám na focení vůbec náladu, ale pokusím se vyloudit svůj nejlepší úsměv. Výsledek se dost podobá policejní fotografii zadrženého zločince.

Sjedeme výtahem dolů do suterénu a dlouhá temná chodba

nás přivede do ponuré šedivé místnosti. Desítky krabic jsou vyrovnány až ke stropu. A můžu začít.

„Dobrý den, jsem Rob," zaduní suterénem hluboký hlas. „Právní zástupce Red River Steel Mills." Podsaditý tmavovlasý muž stojí u vchodu do kobky. Má na sobě mechově zelený oblek, nachovou košili a ladící širokou kravatu, to vše doplněné výrazem marnosti a beznaděje.

„Dobrý den, Robe. Já jsem Catherine."

„Ano, to jste." Prohlíží si mě, jako když se Hannibal Lecter poprvé setkal s Clarice. „Takže vy jste tady, abyste nás špehovala, co?"

Něco mi říká, že tenhle šarmantní jurista mi udělá z příštích pár dní peklo.

„Neříkala bych tomu zrovna špehování. Je to přece férový postup vzhledem k nadcházející akvizici."

„Jsem dost nedůvěřivý, když do naší společnosti přijde někdo, kdo si chce prohlížet přísně tajné informace. Jsou to důležitá obchodní tajemství."

„To je na tom to zábavné," pokouším se odlehčit náladu. „A měli byste mě mít rychle z krku. Jakmile mi ukážete, kde jsou dokumenty uložené, Jacqueline mi může pomoci s kopírováním a vše by mohlo proběhnout celkem rychle."

Výraz v jeho obličeji se ve zlomku vteřiny změní z nijak nadšeného na naštvaný.

„Tak za prvé, *já* nemám čas na to, abych vám pomáhal procházet papíry. A za druhé, kopírování není dovoleno. Jacqueline tu zůstane s vámi, aby dohlédla na to, že nic neodnesete. *Nic* nesmí opustit budovu." Jeho hlas náhle dostane démonicky veselý tón. „Ale jestli chcete, může vám přinést kávu. U nás v Red River je káva zdarma pro všechny."

Zůstanu na něj zírat jako opařená a zároveň jsem pobouřená. I když dokážu shrnout relevantní body smlouvy během patnácti minut, tohle je trochu moc. Jak to můžu rychle zvládnout, když si nemohu nic okopírovat? Zhluboka se nadechnu a připomenu

si, že tenhle projekt je mou poukázkou k získání Bonniina respektu.

„Tak to abych se do toho pustila."

Zvoní mi telefon. Bonnie.

„Catherine, jak jste daleko?"

„Ještě jsem nezačala."

„Na co čekáte?"

„Právě jsem dorazila. Věděla jste, že si nemůžu pořizovat kopie dokumentů?"

„Tss. Samozřejmě, to je běžná praxe. Copak jste to ještě nikdy nedělala?"

„Ano, dělala, ale ve Francii je kopírování běžná praxe. Myslím, že byste sem měla poslat pár lidí, aby mi pomohli. Bude mi trvat celou věčnost, než se tím vším prokoušu."

„To nepřipadá v úvahu, Catherine. Proč myslíte, že vám platíme takový prachy? Už nejsi v Kansasu, Dorotko."

To máš pravdu, to nejsem. Jsem v zemi Oz, ale v dohledu není žádná cesta ze žlutých cihel. „Tak dobře, udělám, co je v mých silách, abych to zvládla co nejrychleji."

Zavěsí.

Poté, co strávím bolestných a dlouhých šest hodin přepisováním poznámek z různých smluv do žlutého poznámkového bloku, přistoupí ke stolu Jacqueline.

„Dala byste si kávu? Tady v Red River je káva zdarma pro všechny."

Rychlý pohled do porcelánového šálku odhalí nevábně vzhlížející naředěnou nahnědlou tekutinu.

„Ne, díky."

„Máte v plánu tu zůstat ještě dlouho, Catherine?" Jacquelinin make-up se začíná rozpíjet a účes poněkud rozpadat.

„Nejspíš ještě nějakých pět nebo šest hodin. Klidně můžete jít domů, jestli chcete."

„To ne, mám přísný příkaz zůstat celou dobu s vámi."

Nevím, jestli se mám cítit hůř kvůli sobě nebo kvůli Jacqueline, a tak se vrátím zpátky ke svým poznámkám. Poté, co Jacqueline po internetu nakoupila všechny možné druhy oblečení a zahrála si na počítači víc než dvacetkrát karty, překvapivě vyhrkne: „Tak jo, myslím, že už mám padla."

„Určitě? Myslela jsem, že tu musíte zůstat, abyste mě kontrolovala."

„Ne, to je v pohodě, myslím, že jste hodná holka. A kromě toho tu máme všude kamery," řekne a obdaří mě démonickým úsměvem, charakteristickým pro společnost Red River. „Nezapomeňte si vzít kafe. Uvařila jsem čerstvou konvici."

Když odejde, chvatně zaběhnu k automatu a hledám něco, co by mě příštích pár hodin udrželo naživu a co nechutná jako café à l'eau. Vyberu si plechovku Coca-Coly, která by měla zajistit, abych neupadla do kómatu. Posilním se kofeinem a jsem připravená na dalších pár hodin v kobce.

Vrhnu se na krabici v rohu na opačné straně místnosti, které jsem si předtím nevšimla. Nejdřív projdu starou korespondenci a pak narazím na nenápadnou tmavě zelenou složku. Jsou v ní zažloutlé dopisy mezi vrcholným managementem podniku a firemními odbory staré aspoň dvacet let. Rychle se jimi probírám, když tu mi padne do oka zářivě bílý papír. Co to je? *Très curieux*.

Vytáhnu stránku ze složky a můj objev je naprosto šokující: dopis datovaný asi před měsícem na hlavičkovém papíru Komise pro burzy a cenné papíry, ze kterého vyplývá, že vedení Red River se dopustilo podvodu spojeného s antedatováním akciových opcí. Ó! Tak to je síla. Prolétnu zbytek dopisu; je tu ještě jedno obvinění z podvodu týkající se jak výkonného, tak i finančního ředitele pro pokus o ututlání opčního akciového plánu.

Udělám si poznámky a pak dopis vrátím zpátky do složky. V New Yorku je skoro pět ráno, ale říkám si, že Bonnie už bude vzhůru. Co mám dělat? Několik minut zírám na svůj telefon,

pak vytočím její číslo a Bonnie se okamžitě ozve.

„Ať je to důležité." V pozadí slyším vrčení trenažéru.

„Našla jsem dopis od Komise pro burzy a cenné papíry datovaný před měsícem, z něhož vyplývá, že se výkonný ředitel a finanční ředitel dopustili finančního podvodu."

„Ach. Můj. Bože." A zavěsí.

Jsem zpátky v místnosti, čekám na další instrukce od Bonnie, které ale nepřicházejí, a já jsem každou vteřinu nervóznější. Blůzu mám už naprosto promočenou a cítím se jako kus zkaženého camembertu. Dojdu si na toalety s cestovní taštičkou, vypláchnu si ústa velkým douškem ústní vody a spolknu pár aspirinů, abych utišila tepající bolest hlavy. Sednu si a na hedvábnou blůzu si nanáším deodorant Kiehl's, abych zamaskovala skvrny, když dovnitř vrazí uplakaná a úplně vyřízená Jacqueline. Popadne mě za ruku a dotáhne mě do prvního patra na recepci, odkud mě ostraha vyprovodí ven z budovy, jako bych byla *já* ten zločinec.

Čeká na mě taxi. Escalade už asi nepřipadá v úvahu.

Poděkuju Jacqueline za ochotu a mizím v dáli.

V letadle si objednám sklenku šampaňského na oslavu. Jsem vyčerpaná, ale dmu se pýchou: právě jsem největšímu firemnímu klientovi ušetřila miliony dolarů, a to hned první den v práci. A co je ještě lepší, každičkou minutu z posledních čtyřiadvaceti hodin si mohu naúčtovat. Předpokládám, že až se vrátím do kanceláře, Bonnie mi poděkuje za dobře odvedenou práci. Možná se dokonce zmíní o možném budoucím partnerství.

Nic z toho se samozřejmě nestane.

Vítejte v New Yorku.

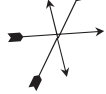

2. kapitola

„Proč nejste na týdenní poradě ohledně fúzí a akvizic?“ vyštěkne na mě Boniin hlas z reproduktoru na telefonu. Den číslo dva v práci, den číslo jedna v kanceláři.

„Promiňte, kdeže?“

„Máte zpoždění. Okamžitě sem přijďte!“ zaječí na mě a telefon ohluchne.

Pět minut se snažím najít Rikaše, aby mi řekl, kde se porada koná, patnáct minut zoufale hledám zasedačku v obrovském bludišti kójí a kanceláří a nakonec na místo dorazím naprosto bez dechu. Když se snažím nenápadně protáhnout dveřmi, sklouzne mi pohled dolů a všimnu si dlouhého a dokonale rovného puštěného oka, které hyzdí punčochu na levé noze odshora až dolů. *Merde*. V zasedačce je skupina agresivně vyhlížejících právníků, pozorně naslouchajících Bonnie, která na bílou tabuli načrtává řadu schémat. Hodí po mně zlý pohled, zatímco já se snažím projít bokem, abych celé společnosti neukázala díru v punčoše.

„ABC Acquisition Corp., sesterská společnost Pear Partners, oznámila svůj záměr získat podíl v Bella, Inc. a v China Enterprises, Inc. My zastupujeme ABC.“

Pro každý právní subjekt nakreslí modrý čtvereček a mezi nimi červené čáry, které představují jejich provázanost. „Bella rovněž drží pětačtyřicet procent Bingo Industries a China je holdingová společnost, která vlastní pětapadesát procent Belly.“

Ukáže na tabuli a přitom pohodí kšticí dozadu, přesně jako to dělají ženy v reklamách na šampon. Představím si, jak svůdně šeptá: „Nemusíš mě nenávidět, protože jsem krásná," jako v těch starých televizních spotech. Bonnie se pak lehce předkloní, aby nahlédla do svých poznámek, a strategicky odhalí působivý dekolt, zdůrazněný o číslo menší černou krajkovou podprsenkou. Vyrazí mi to dech, ale korporátní žraloci jsou nadšením bez sebe.

O deset čtverečků a pětadvacet červených čar později si uvědomím, že v tom chvatu, abych poradu stihla, jsem si zapomněla vzít něco, kam bych si mohla dělat poznámky. Vytáhnu z kabelky starý výpis z kreditní karty a tužkou na rty začnu načrtávat čtverečky a trojúhelníčky podobné těm na tabuli.

Ah, merde! Došlo mi místo! Co nejtišeji štrachám v kabelce a nakonec vytáhnu zmuchlanou účtenku z lékárny. Pokračuju v obkreslování a levou rukou se pokouším zakrýt nedůstojně odbyté poznámky. Na konci porady počkám, dokud všichni neopustí místnost, a pak utíkám na dámské toalety, abych si sundala roztržené punčochy.

Najednou mě zaplaví úzkost. Účastnit se velkých a sledovaných akvizic byl jeden z důvodů, proč jsem požádala o transfer do New Yorku. Ale práce s Bonnie přinese určitě mnoho výzev. Budu muset předvést mnohem víc, než jen dělat si poznámky tužkou na rty.

Jsem zpátky za svým stolem, když do kanceláře vrazí nervózní muž s tmavě hnědýma očima a tmavými kudrnami. Na sobě má levandulovou košili s ladícími manžetovými knoflíčky a je obtěžkán štosem šanonů a dokumentů.

„Vy musíte být Catherine. Chci, abyste začala okamžitě pracovat na těchto případech."

Když se ke mně přiblíží, naše oči se střetnou. Zarazí mě intenzita jeho pohledu a to, jak kontrastuje s jeho jemnými chlapeckými rysy.

Ooh la la... Dokázala bych účtovat mnoho hodin jen za zírání do jeho očí. Našpulím rty s leskem a hodím po něm nevinný pohled à la Amélie Poulain. Pak se vzpamatuju. Soustřeď se, Catherine, soustřeď se!

To musí být Antoine. Během přijímacího pohovoru se Scott, ředitel korporátního oddělení, zmínil, že převezmu případy po právníkovi, který se během příštích pár měsíců přesune do pařížské kanceláře. Na zlomek vteřiny zatoužím, abych byla bývala zůstala ve Francii.

„Tohle je pro vás." Ukáže na velký šanon, který mi položil na stůl. „Je to soubor precedentů, které jsem připravil. Obsahuje všechny možné druhy dokumentů, které by klient mohl vyžadovat, a roztřídil jsem je podle jména klienta, druhu a data."

Rychlý pohled do šanonu odhalí, že to je opravdu velké umělecké právnické dílo. Perfektně načrtnutá shrnutí každého dokumentu a případu jsou přepečlivě založena mezi barevnými záložkami. Očividně mám co dohánět.

„A tady je také výtisk zákona o cenných papírech. Měla byste si ho co nejdříve přečíst. Bude to váš každodenní pracovní nástroj."

Přečíst *celý* zákon o cenných papírech? Při pouhém pomyšlení na víc než tisíc stránek právních podrobností se o mě pokoušejí mrákoty. Už teď jsem ve skluzu.

Jakmile mi vloží objemný svazek do rukou, z interkomu se ozve ženský hlas.

„*Ann-tuane*, na lince číslo jedna máte hovor z Komise pro burzy a cenné papíry. Potřebuje s vámi nutně mluvit ředitel registrace."

„Ať počká, hned jsem tam." Vyběhne z mé kanceláře, aniž by cokoliv dodal.

Řekla bych, že nedostal zprávu Programu pro přátelství o tom, jak se máme slušně zdravit.

Probírám dozvuky Antoinovy návštěvy a už volá Mimi.

„Máte nějaké dotazy ohledně účtovaných hodin?"

Pro firmu pracuji už šest let, takže se velice dobře vyznám v úděsných firemních požadavcích na účtování hodin. Ekonomika ve velkých advokátních kancelářích funguje asi takhle: jako řadový právník máte plat ve výši zhruba třetiny toho, co vygenerujete za účtované hodiny, druhá třetina jde na úhradu firemních výdajů a zbývající třetina jde do kapes partnerů. Partneři ve velkých právnických kancelářích vydělávají spoustu peněz na úkor podřízených, což vysvětluje, proč si jich tolik najímají a proč se jenom hrstce z nich podaří dostat se na vrchol. Je to jako velké letadlo; akorát že pyramidová schémata jsou nelegální a tohle je tak legální, jak to jen jde.

Newyorská kancelář má nejvyšší kvótu účtovaných hodin, a abych se dostala tam, kam chci, budu muset letos vykázat nejméně dva tisíce dvě stě hodin. Což znamená, že musím začít *teď*.

Můj stůl už je plný dokumentů a šanonů. Maria, Antoinova asistentka, mi zavolá: „*Ann-tuane* chce vědět, jestli máte raději čínskou nebo italskou kuchyni. Chce s vámi dnes večer projít nějaké dokumenty při večeři v zasedačce v devět."

Přesně v ten okamžik mě mezi oči praští studená a tvrdá newyorská realita.

Hodlám se té výzvě postavit čelem.

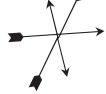

3. kapitola

„Co kdybychom dneska vynechali to hnusné cappuccino?“

Rikaš stojí ve dveřích mé kanceláře a jenom září. Má na sobě perfektně střižené lněné sáčko a tašku od Prady přehozenou přes hrudník.

„Dala by sis espresso? Jdu dolů pro kafe a na cigáro. Nemůžu vystát tu břečku, co tady servírují k snídani.“

„To by bylo skvělé. Pro dobré kafe bych vraždila.“

Sáhnu pro drobné do peněženky a Rikaš si zatím sedne.

„Jak ses usadila? Už sis našla byt?“

„Ještě ne. Dočasně bydlím ve firemním. Budu to řešit nejdřív o víkendu.“

„Dobře. A co plány na léto? Dost rychle se blíží.“

„Léto? Vždyť je teprve květen.“

Obrátí oči v sloup.

„Drahoušku, musím ti něco vysvětlit. V srpnu je ve městě naprosto nesnesitelné horko. Musíš mít kam utéct. Jestli si urychleně nenajdeš nějaký letní pronájem, nic na tebe nezbyde a usmažíš se tu k smrti, úplně sama. Dovol, abych zavolal pár lidem, možná se mi podaří sehnat ti podnájem v Quogue nebo tak něco.“ Přezíravost v jeho hlase naznačuje, že to by mi už mohl snad radši sehnat místo v pekle.

„Díky, Rikaši, vážně si toho cením.“

Když odejde z kanceláře pro kafe, vrhnu se na korespondenci v přihrádce pro došlou poštu. Probírám se několika výtisky *New*

York Law Journal a pozvánkami na různé právnické semináře: ve městě je takový výběr, že se z toho až točí hlava. A začínám mít výrazný pocit, že pro právníky představují semináře vzácnou příležitost trochu se vyspat v pracovní době.

Pod hromadou pozvánek na semináře a právnických věstníků narazím na katalog s nápisem *J.Crew* vytištěným tučným písmem.

Oh. Mon. Dieu.

Zavalí mě tak silná vlna vzrušení, že skoro hraničí s orgasmem. Listuju stránkami a zoufale si přeju být na těch obrázcích. Bezstarostně se smějící ženy v pestrých šortkách a tričkách jedoucí na kole nebo dovádějící se surfaři na pláži. Dokonce i psi se tváří šťastně. Tak *tohle* je americký styl, jak má být. A tohle báječné oblečení může být moje, stačí kliknout myší! Francouzi neradi nakupují cokoliv po internetu; obecně raději stojíme v dlouhých frontách v obchodech s nevalnou obsluhou a vedeme hodinové diskuse s personálem. Já osobně však dávám přednost anonymnímu klikání. (Což zní navíc nemravně.)

Ozve se zaklepání na dveře a já vyskočím ze židle. Katalog schovám pod výtisk *Law Review*.

„Dobré ráno, jsem Nathan. Nechtěl jsem vás polekat."

Je to světlovlasý muž kolem pětatřiceti a na sobě má standardní právnickou uniformu: tmavomodrý oblek, bílou košili doplněnou pruhovanou červenomodrou kravatou a brýle s želvovinovým vzorem na obroučkách.

„Ne, ne. Jenom jsem si četla, ehm, zprávy. Je důležité být v obraze a vědět, co naši klienti dělají."

„Jistě."

Přistoupí k mému stolu a poctí mě dalším drtivým newyorským stiskem ruky, ale rychle se odtáhne, jako by chtěl okamžitě sáhnout do kapsy pro lahvičku dezinfekčního roztoku.

„Vy jste nová, co?"

„Nová v téhle pobočce. Přestoupila jsem."

Přikývnu.

„Takže jste se rozhodla skoncovat s prázdninami?“

„Promiňte?“

„Ale no tak, ne že byste se tam zrovna přetrhli. Všichni víme, jak to ve skutečnosti v satelitních kancelářích chodí.“

Mohla bych mu začít vysvětlovat, že až na ty dlouhé obědy jsem v Paříži dřela jako mezek. Neustále jsem byla vydána na milost požadavkům amerických klientů a kvůli konferenčním hovorům v rozdílných časových pásmech jsem musela být k dispozici pozdě do noci. Pak si svou malou tirádu rozmyslím a rozhodnu se neodpovídat, aby to proti mně nemohlo být někdy později použito. Ale očividně budu muset překonat dojem, že jsem většinu času trávila na obědě.

„Práva jste studovala ve Francii?“

„Ano, ale také jsem se zúčastnila výměnného programu tady ve Státech.“

„Kterého?“

„Na Pepperdine.“

Obrátí oči v sloup.

„*Další* prázdniny.“

Mám chuť ho praštit.

„Hmm.“ Kousnu se do rtu.

„Takže, rohová kancelář. Co to má znamenat?“

„Je to jen dočasné. Než se sem nastěhuje nějaký nový partner.“

„Aha, jasně.“ Zdá se, že se mu najednou ulevilo. Když se uvolní, vidím, že si prohlíží můj stůl a monitor počítače a hledá něco zajímavého.

„Co je vaše specializace, Nathane?“

„Rád se věnuji nejdůležitějším případům firmy. Loni jsem vykázal víc než dva tisíce pět set hodin. Letos bych se měl stát partnerem, takže pracuju jak blázen.“

Á, mé první setkání s konkurencí. Přede mnou stojí sadistický, přehnaně ambiciózní stroj, kdykoliv schopný rány pod pás: newy-

nadechnu, usměju se a pokusím se přepnout na přátelštější notu.

„Hezký oblek."

„Díky. Když to říká Pařížanka, beru to jako kompliment. Zajímáte se o módu?"

„Přiznávám. Hrozně ráda si prohlížím výklady."

„To vidím." Pokývne směrem k mizerně ukrytému katalogu J.Crew.

„Aha. To není moje."

„Možná byste ho měla využít. Nevím, nevím, jestli tady budete mít čas na prohlížení výloh." Povýšeně se ušklíbne.

Odpovím mu polovičním úsměvem a pokývnutím: zprávu jsem dostala a byla jasná a zřetelná. Pohlédnu otráveně směrem ke dveřím, abych mu naznačila, že by se měl vrátit ke svým účtovatelným aktivitám. Teď získal velkou konkurenci, se kterou se bude muset vypořádat.

Na okamžik se odvrátím od Boniina případu ABC, usrknu z kávy, kterou mi Rikaš přinesl, a vyhlédnu ven na ulici. Od svého stolu vidím nádraží Grand Central a stovky lidí, kteří pospíchají do práce.

Mé snění vyruší Antoinův hlas, který se ozve z interkomu.

„Doufám, že nemáte žádné plány na oběd. Bereme jedny klienty do *Brasserie*."

Á, setkání s důležitými klienty. To je přesně podle mého gusta. Srdce mi poskočí v očekávání.

„Skvěle. S kým se tam máme potkat?"

„Se dvěma manažery hedgeových fondů z PCL Investments. Jsou to velcí zákazníci."

„To zní dobře."

„Bonnie přijde taky," dodá zřetelně nenadšeným tónem, který mě přivede k podezření, že ti dva spolu nevycházejí zrovna nejlíp.

„Kdy to je?"

„Máme rezervaci za půl hodiny, ale já odcházím teď hned. Potřebuji na vzduch. Bonnie se s námi setká na místě."

přemýšlení o tom, jak bych mohla udělat na tak vážené manažery z fondů PLC dojem. Možná bych se mohla zmínit o transakci, kterou jsem loni tak obratně vyjednala pro Swiss Bank? Nebo bych měla nejprve nadhodit tu Picassovu výstavu, kterou jsem viděla v Grand Palais, abych prolomila ledy? Antoine zatím dokáže celou cestu bez přestávky telefonovat mobilem a zároveň něco vyřizovat na BlackBerry. Zajímalo by mě, jestli si může účtovat čas strávený na obou telefonech.

Zatímco nás hlavní číšník vede ke stolu, všímám si stylu zařízení restaurace: ohromující moderní design se mísí s ne zcela moderním davem obchodníků. Bonnie sedí v zadním rohu se dvěma muži. Jeden má velký pupek a na hlavě něco, co vypadá jako příčesek, druhý je vysoký muž se zlatým řetězem usazeným v hnízdě odhalených chlupů a s podobným prstenem na ruce. Oba na sobě mají nepadnoucí oblek. Ten břichatý vstane, aby se s námi pozdravil. „Rád vás poznávám, advokátko. Mel Johnson jméno mé a tohle je můj kolega Jack Stone."

„Ráda vás poznávám, pánové," usměju se, když si potřeseme rukama, a skrývám zklamání nad jejich nedostatkem vkusu.

Mel hodí po mně a Bonnie chlípný pohled, oči se mu zalesknou a řekne: „Takže vy dvě jste ‚partnerky'?" a předvede uvozovky, aby zdůraznil slovní hříčku. Pak uličnicky mrkne na Antoina a obrátí se s širokým a spokojeným úsměvem na svého kolegu.

Při jeho laciné *jeu de mots* obrátím v duchu oči v sloup a představím si, jak zabodávám svůj špičatý jehlový podpatek do jeho *parties intimes*; místo toho se však zdvořile usměju.

Náš oběd se neúnosně protahuje, Mel a Jack se neúspěšně pokoušejí procvičovat si svou francouzštinu a vzpomínají na každičký výlet do Paříže, včetně několika pánských jízd, kdy skončili v Crazy Horse a očumovali polonahé *danseuses*. Mel tedy není ta poukázka na partnerství, v niž jsem doufala.

Antoine přeruší Melovo vyprávění, aby zdůraznil mé předchozí pracovní zkušenosti. „Catherine pracovala na mnoha

vaše plány na mezinárodní expanzi."

„Fan-tas-tic-ké," odvětí Mel, zatímco si hraje s párátkem.

Pohlédnu na Bonnie, která si hlasitě povzdechne. Nerada se dělí o pozornost. Hodí po mně zlý pohled a vstane, aby se rozloučila. Vytáhne zlaté tkané pouzdro a nenuceně hodí na stůl pár svých vizitek.

„Pánové, bylo mi potěšením. Ráda bych vám nějak pomohla, ale za hodinu si účtuju mnohem víc než Catherine nebo Antoine. Ale tak to je, dostanete to, za co si zaplatíte."

Jsem v šoku a záda mi ztuhnou. Proč nás takhle shodila před velkým klientem?

Když Bonnie kráčí k východu, Mel upřeně sleduje její pozadí.

„S tou ženskou není žádná zábava. Co se dá dělat. Má sice dobrou postavu, ale s takovým přístupem bychom ji v kanceláři nechtěli, co, Jacku? Catherine bereme všema deseti."

Bereme Catherine? Přejdu to, ale fyzický odpor už dosahuje stejné úrovně jako odhodlání udělat dojem.

Antoine hodí za mizející Bonnie nevraživý pohled a pokouší se ospravedlnit její náhlý odchod. „Omlouvám se, že Bonnie tak rychle odešla. Má teď práce nad hlavu."

„Poslyšte, *Ann-tuane*, nemarněte čas obhajobou Madam Úzkoprsé, protože my bysme stejně radši pracovali s Catherine."

Připadá mi, že oběd trvá snad osmnáct hodin, a teprve, když zamíříme k východu, začne Mel konečně mluvit o něčem spojeném s prací. Nadšeně se zmíní, že pracuje na zamýšlené expanzi své společnosti do Evropy a že bude během následujících týdnů potřebovat mou pomoc, aby získal jistá povolení od Evropského úřadu pro cenné papíry.

„Ozveme se velmi brzo, advokátko." Zakončí schůzku mrknutím oka a příliš důvěrným potřesením rukou v těsnější blízkosti, než mi je příjemné.

„Výborně. Těším se," odvětím a ze všech sil se snažím skrýt své opravdové pocity.

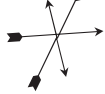

4. kapitola

Co člověk, to jiný vkus, a kanceláře mých kolegů jsou toho důkazem. Zpravidla bývají vyzdobené trofejemi z golfových turnajů, pamětními plaketami k primární emisi akcií, prázdnými lahvemi od šampaňského ze závěrečných slavnostních večeří a různými nevkusnými tretkami z „exotických" čtyřdenních dovolených. Ale Antoinova kancelář je úplně jiná; cítíte se, jako byste vstoupili do luxusního obchodu s designovým nábytkem. Na okenním parapetu stojí v křehké červené váze z benátského skla tulipány a nad mahagonovým stolem visí moderní umělecká díla. Stříbrné kalíšky s ořezanými tužkami a kožený diář jsou úhledně položeny vedle pečlivě vyrovnaných štosů černých šanonů a hnědých harmonikových pouzder.

Vstane, aby mi podal několik nových složek případů, a přitom si všimnu kousku hedvábné podšívky saka od Paula Smithe a závanu Vetiveru od Guerlainu. Tohle je muž s vybraným vkusem, osvěžující změna v záplavě obleků z Brooks Brothers, silné kolínské a neuspořádaných kanceláří.

„U těchto případů se blíží termíny uzavření. Potřebuji, abyste je okamžitě prostudovala."

Vím, že to je zkouška mých schopností, a jsem odhodlaná nezklamat. Otevřu první složku a pohlédnu na titulní stranu. „Tohle je ta smlouva s Allen Partners, o které mluvili dnes ráno v *Journalu*, že?"

Moje odpověď ho překvapí, usměje se a nabídne mi ze skleněné dózy karamelku.

„Tumáte, nabídněte si. Snadněji se těmi dokumenty prokoušete."